

at det er til deres Gavn, forekommer det mig nok, at det er en Skyld at nægte dem den Beskyttelse. Jeg vil derfor indstændig anbefale ærede Medlemmer at stemme mod Vædringsforslaget under Nr. 43.

Endelig kommer jeg til den for mig aller vigtigste Sag, nemlig Suktertolden. Jeg beder nu ærede Medlemmer om at se bort fra min private Stilling, idet jeg som bekendt er Medlem af Bestyrelsen for de danske Sukkerfabrikker, men jeg forsikrer ærede Medlemmer, at min Interesse ikke er saa stor, at jeg ikke skulde kunne se bort fra den og tale aldeles objektivt om Sagen, hvilket jeg skal bestræbe mig for. Jeg vil begynde med, at den danske Sukkerindustri har i Virkeligheden ikke danset paa Roser og danser heller ikke endnu paa Roser. Sagen er den, at den Gang Industrien i Begyndelsen af Halvfjerdsjerne blev indført her i Landet, troede man, at man maatte gaa frem ganste modsat andre Lande. I andre Lande har man allerede straks indset det store Gode, som den Industri vilde være ikke alene for selve Industrien, men ogsaa for Landbruget. Man begyndte derfor andre Steder med at beskytte den saaledes, at man sagde, at den fulde Told skulde indenlandsk Sukker ikke straks betale, men derimod betale en progressiv Told, som Aar efter Aar skulde stige, indtil man naaede op til den normale Told. Anderledes stillede man sig her i Landet. Her stillede den daværende Regering sig saaledes, at den sagde: Sukkerindustrien er en fuldstændig Industri, en Industri, som kan bære sig selv; den maa altsaa straks gaa ind under den ordinære Sukkertold, kun med en lille Godtgørelse af 4 pCt., hvilket dog en senere Regering skønnede var for ringe, og derfor fik sat til 8 pCt. af den bestaaende Told, der udgør $\frac{3}{4}$ Dre. Men den daværende Regering overgaa, at vel var Industrien fuldt færdig, men der var 2 Ting, som ikke vare fuldt færdige her i Landet, det var Benyttelsen af denne Industri, og det var dernæst Raaproduktet. Benyttelsen af denne Industri var ikke fuldt færdig her i Landet, og at den trods alle de Anstrængelser, der vare gjorte af kyndige Folk, ikke var, som den burde være, tror jeg at kunne bevise Dem. Derjom man vil se efter, vil man finde, at i de første Aaringer fik man af Røerne 4 til 5 Pund Sukker af hver Centner. Nu, da man er naaet til at bruge

maaflø nogle forbedrede Maskiner og allensals bedre Røer, er det kommet til, at man faar 10 til 11 Pund pr. Centner. Det beviser, at Industrien den Gang ikke var fuldt færdig. Men hvad der var det aller væsentligste kænste, var, at Raaproduktet manglede, det skulde slæbes. Man skulde lære det danske Landbrug, at der i Virkeligheden var Fordel ved at dyrke Røer her i Landet, og det lykkedes ikke saa grumme hurtig. Der blev den Gang anlagt 2 Røgerier, et paa Lolland og et i Odense. Vi vide alle, hvorledes det desværre gik med det paa Lolland; det gik saa Aar efter, at det var etableret, ad undas, det kunde ikke bestaa længere. Røgeriet ved Odense havde imidlertid en anden Skæbne. Vi begyndte — for at give Dem et Bevis paa, hvorledes Landbruget stillede sig dertil — med 400 Tønder Land, og paa disse abledes der cirka 300 Centner pr. Tønde Land. Det var altsaa en Vøl af 120,000 Centner. Disse 120,000 Centner havde en Værdi af 120,000 Kr., og for at forarbejde dem var der opført en Fabrik, som havde kostet over 1 Million. Man vil let se, at det kunde ikke gaa, og derfor gik det Røgeriet i Odense ligesom det paa Lolland: Det satte Penge til og mange Penge til i de første Aar. Imidlertid stod der bagved Røgeriet i Odense en stærkere Penge-magt, endvidere kunde det støtte sig til Sukkerraffinaderierne, som i de Aar arbejdede ret heldig, men dog var det i Virkeligheden alvorlig under Overvejelse at nedlægge Fabrikken, idet man ikke troede at kunne forsvare at sætte saa mange Penge til, som der blev sat til. Men ved en enkelt Mand's energiske Vilje blev det besluttet, at den skulde opret-holdes, og det viste sig ogsaa, at Industrien er en Industri, der passer godt for os og i Virkeligheden for Landbruget har større Betydning, end man almindelig antager. Vi begyndte, som sagt, med 400 Tønder Land, men i Løbet af 4 à 5 Aar kom vi op til 2,500 Tønder Land. Det gjorde naturligvis, at man arbejdede en hel Del heldigere, og samtidig holdt Sukkerpriserne sig paa et meget højt Standpunkt, saa at det gik meget godt. Samtidig dermed købte man den lollandste Fabrik, og der indkom rundt omkring fra alle Landets Egne An-dragender om at faa Fabrikker oprettede